

Arrest

nr. 71 923 van 15 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 26 februari 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 2 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 augustus 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 19 augustus 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Ballagata, te Lushnje. Al meer dan drie jaar heeft u een relatie met S.(...) B.(...) (O.V. 4.964.819), een Albanees staatsburger die reeds enkele jaren in België woont. U heeft uw partner via het internet leren kennen. Via het internet en de telefoon bouwden jullie een relatie op. Twee jaar geleden heeft u uw moeder ingelicht over jullie relatie. Uw moeder verweet u een relatie aangegaan te zijn tegen de zin van de familie en lichtte vervolgens uw vader in. Toen uw vader voor het eerst van uw relatie vernam sloeg hij u. Hij dreigde er vervolgens mee u te verstoten uit de familie, indien u met uw partner zou huwen. Sinds uw familie op de hoogte is van jullie relatie, wordt u door hen bekeken alsof u iets heel slechts hebt gedaan, alsof u uw familie ten schande hebt gebracht. Uw ouders wilden u uithuwelijken aan een voor u onbekende man. U weigerde hiermee in te stemmen. Op 25 december 2010 verliet u Albanië, richting Italië, waar u twee maanden bij de neef van uw partner bleef, alvorens verder te reizen naar België waar u voor het eerst uw partner ontmoette. Op 26 februari 2011 kwam u aan in België, waar u op 2 maart 2011 asiel vroeg. Sinds uw aankomst in België woont u samen met uw partner, S.(...) B.(...). U vreest door uw familie vermoord te worden mocht u terugkeren naar Albanië. U beschikt over een Albanese identiteitskaart en een Albanees paspoort.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u, nadat u twee jaar geleden door uw vader werd geslagen en sindsdien bedreigd werd met verstoting of een gedwongen huwelijk, nog tot december 2010 bij uw ouders bleef wonen alvorens Albanië te verlaten. Dergelijk handelen, samen met het feit dat u voor uw komst naar België nog twee maanden in Italië verbleef zonder asiel te vragen, is niet in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en noopt ertoe de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen sterk te relativeren. Uw verklaring niemand te kennen die u zou kunnen helpen met het verkrijgen van een (al dan niet vals) visum is ontoereikend (CGVS, p.12). Uw verklaring nog twee maanden in Italië verbleven te hebben omdat uw partner nog geen verblijfstitel had in België en omdat zijn broer aan het werken was, is evenmin toereikend (CGVS, p.9). Hoe dan ook, de door u ingeroepen problemen met uw familie en uw vrees door hen vermoord te worden in geval van terugkeer naar Albanië zijn louter van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard, welke niet zonder meer ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U kent de problemen enkel omwille van het feit dat u een relatie aanging met een man die uw familie niet kent. Met uitzondering van één keer geslagen te zijn door uw vader, bleven uw moeilijkheden trouwens beperkt tot het uiten van verbale bedreigingen en anders bekeken worden (CGVS, p.7). U heeft in dit verband bovendien niet aannemelijk gemaakt dat u voor de problemen met uw familie geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo liet u na een klacht in te dienen bij de autoriteiten tegen de verwondingen die uw vader u heeft toegebracht en tegen de bedreigingen geuit door uw familie. Meteen nadat uw vader u had geslagen mocht u immers het huis niet verlaten (CGVS, p.8). Later bracht u uit schrik voor verdere problemen met uw familie (naar wie u zou moeten terugkeren nadat u klacht had ingediend) en om te vermijden dat iedereen uw problemen zou kennen evenmin de politie op de hoogte (CGVS, p.12). Deze verklaringen voor het niet inroepen van de bescherming door uw eigen autoriteiten zijn echter niet afdoende. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten, kunnen zij hiertegen van zelfsprekend ook niet optreden. Van een asielzoeker mag bovendien verwacht worden dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, temeer daar u verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten in Albanië (CGVS, p.10). Internationale bescherming kan immers slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen en sindsdien wordt er nog jaarlijks vooruitgang geboekt met betrekking tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft huiselijk geweld

werden bovendien op regionaal niveau speciale eenheden bij de politie opgericht en kregen politie-agenten en andere gerechtelijke ambtenaren een training inzake huiselijk geweld. Tevens bestaan er verschillende niet-gouvernementele organisaties die zich het lot van slachtoffers van huiselijk geweld aantrekken. Ten slotte heeft u geenszins aannemelijk gemaakt zich niet elders in Albanië te kunnen vestigen om verdere problemen met uw ouders te vermijden. Zo stelde u dat u in Albanië nooit met iemand problemen kende behalve met uw familie (CGVS, p.10). Uw verklaring nergens anders in Albanië te kunnen wonen (bv. in de hoofdstad) omdat uw familie u zou kunnen vinden is louter hypothetisch. Het feit dat u niemand kent in de hoofdstad om een woning te vinden is dan weer van socio-economische aard welke niet onder de bepalingen valt van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. Uw Albanese identiteitskaart en uw Albanese paspoort bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, welke hier niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, "als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur". Verzoekster licht vooreerst de materiële motiveringsplicht theoretisch toe en meent dat de motieven die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, aangezien zij feitelijk onjuist zijn en falen naar recht. Uit de motivering blijkt tevens, volgens verzoekster, dat deze niet zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Naar aanleiding van de opmerking van het Commissariaat-generaal dat verzoekster nog tot december 2010 bij haar ouders heeft gewoond en ze in Italië geen asiel heeft aangevraagd, wat niet in overeenstemming is te brengen met een gegronde vrees voor vervolging, licht verzoekster toe hoe haar relatie tot stand kwam en dat ze niets meer meedeelde aan haar familie betreffende haar relatie. Ze beschikte niet over voldoende financiële middelen om Albanië te ontvluchten en verbleef om die reden in Albanië tot december 2010. Verzoekster vroeg bewust geen asiel aan in Italië, aangezien haar partner asiel had aangevraagd in België. Een asielaanvraag in Italië zou er op grond van de toepasselijke verordening enkel toe leiden dat een toekomstig verblijf niet langer mogelijk zou zijn. Van zodra haar partner een regularisatie en machtiging voor verblijf voor onbepaalde duur in België had, besloot verzoekster naar België te reizen om te komen samenwonen met haar partner. Wat de opmerking van het Commissariaat-generaal betreft over de gemeenrechtelijke aard van verzoeksters problemen, stelt verzoekster dat het Commissariaat-generaal de problemen van verzoekster minimaliseert. De gegronde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade kan immers uitgaan van privépersonen of van een private organisatie, *in casu* verzoeksters familie. Toen verzoekster geslagen werd door haar vader, besloot ze geen gegevens meer mee te delen over haar partner, zodat haar familie dacht dat ze haar relatie had stopgezet. Ze heeft echter bij haar vertrek uit Albanië een brief achtergelaten waarin zij de reden van haar vertrek beschrijft. Het is dus niet ondenkbaar dat haar vader, die overigens moslim is, zou overgaan tot drastischere maatregelen, volgens verzoekster. Verzoekster bevestigt dat zij geen klacht heeft ingediend bij de politie omdat de Albanese politie in de praktijk weigerachtig staat om tussen te komen in familiegeschillen. Daarnaast benadrukt verzoekster dat haar familieleden tegen haar relatie waren en zich negatief opstelden. Aangezien ze afhankelijk was van haar familie, kon ze niet anders dan haar relatie te verzwijgen en geen officiële klacht in te dienen.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). In een eerste onderdeel stelt verzoekster dat ze voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Verzoekster benadrukt wat een gegronde vrees voor vervolging inhoudt en herhaalt dat ze uit Albanië wou vluchten uit vrees voor gewelddaden vanwege haar familie omdat zij niet instemmen met de relatie met haar partner. Ze benadrukt tevens dat de Albanese politie weigerachtig staat tegenover het optreden tegen dergelijke familiekwetsies. In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat ze aan de criteria voldoet om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming.

Verzoekster zet artikel 48/4 van de vreemdelingenwet uiteen en wijst erop dat ze bij een terugkeer naar Albanië zal worden vermoord door haar familie, tenminste ernstig mishandeld.

2.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die de beslissing onderbouwen kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De bestreden beslissing waarin de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat verzoekster nog tot december 2010 bij haar ouders bleef wonen en ze twee maanden in Italië verbleef zonder asiel aan te vragen, wat niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door verzoekster ingeroepen problemen zijn bovendien van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard, welke niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Daarnaast heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat ze voor de problemen met haar familie geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten. Ze liet namelijk na om een klacht in te dienen bij de autoriteiten tegen de verwondingen die haar vader haar heeft toegebracht en tegen de bedreigingen geuit door verzoeksters familie. De verklaring voor dit nalaten is niet afdoende. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat er speciale eenheden bij de politie opgericht is wat huiselijk geweld betreft. Er zijn ook niet-gouvernementele organisaties die zich het lot van slachtoffers van huiselijk geweld aantrekken. Ten slotte heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt zich niet elders in Albanië te kunnen vestigen. De documenten die verzoekster heeft voorgelegd betreffen elementen die niet worden betwist.

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster verklaarde twee maanden in Italië te hebben verbleven zonder asiel aan te vragen, alvorens ze naar België kwam (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/08/2011, p. 4). Daarnaast vertelde ze twee jaar geleden aan haar familie dat ze een relatie had, maar bleef ze bij haar familie wonen tot december 2010 (*Ibid*, p. 7). Uit dit gedrag blijkt dat verzoekster geen acute nood aan bescherming heeft. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaring ter vergoelijking van haar gedrag. Ze stelt immers in haar verzoekschrift dat ze niet over voldoende financiële middelen beschikte om Albanië te ontvluchten, terwijl ze bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze Albanië niet kon ontvluchten omdat ze niet over een visum beschikte (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/08/2011, p. 12). Verzoeksters motivering waarom ze geen asiel heeft aangevraagd in Italië, is bovendien niet toereikend. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat ze bij haar aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland, *in casu* Italië, een asielaanvraag indient. Bovendien koppelt verzoekster haar beslissing om naar België te komen aan de verkrijging van door haar partner van een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur kreeg, zoals zij ook toelicht aan de hand van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt.

2.6. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekster maakt enkel gewag van problemen binnen haar familie. De door haar aangehaalde feiten kunnen niet worden gelijkgesteld met vervolging omdat de *nexus* met één van de criteria uit het Vluchtelingenverdrag ontbreekt.

2.7. De aangehaalde vervolgingsfeiten hebben tevens een louter gemeenrechtelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. De pure hypothese dat haar vader zou kunnen overgaan tot drastischere maatregelen is niet voldoende om van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te

spreken. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen. Zoals hierna zal blijken, heeft verzoekster zulks niet aangetoond.

2.8. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoekster heeft geen beroep gedaan op de autoriteiten. In haar verzoekschrift beweert verzoekster dat de Albanese politie in de praktijk weigerachtig staat tegen de bescherming van personen van hun eigen familieleden. De Raad stelt vast dat verzoekster haar blote bewering geenszins met objectieve gegevens ondersteund. Uit informatie die in het administratief dossier werd opgenomen, blijkt echter dat op regionaal niveau speciale eenheden bij de politie zijn opgericht om de strijd aan te gaan tegen huiselijk geweld. Politieagenten en andere gerechtelijke ambtenaren kregen bovendien een training inzake huiselijk geweld en bovendien bestaan er verschillende niet-gouvernementele organisaties die zich het lot van slachtoffers van huiselijk geweld aantrekken (stuk 11, Landeninformatie). Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster een andere reden gaf bij het Commissariaat-generaal ter rechtvaardiging van haar verzuim om bij de autoriteiten klacht neer te leggen, namelijk omdat ze haar huis niet uit mocht en omdat het een grote schade is voor haar om klacht in te dienen tegen haar ouders (stuk 3, gehoorverslag CGVS 01/08/2011, p. 8). De onduidelijkheid over de reden waarom zij zich niet tot de politie heeft gewend, bewijst dat zij onvoldoende beroep heeft gedaan op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden.

2.9. Op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van verzoekster redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de motieven van het Commissariaat-generaal die hierover handelen, waardoor de Raad deze als onbetwist en vaststaand beschouwt en deze motieven tot de zijne maakt.

2.10. Ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil invoeren. Zoals in punt 2.7. reeds werd gesteld, maakt verzoekster niet aannemelijk dat de Albanese autoriteiten geen bescherming zouden kunnen of willen bieden, waardoor er geen sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11. Er werd geen schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissingen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige wijze heeft genomen. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De twee aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN